

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Veroniky Burianové a soudců Mgr. Aleše Smetanky a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobkyně: **EXCELLENT Stříbro s.r.o.**, IČO 08258678,
sídlem Hodonínská 976/27a, 323 00 Plzeň,
zastoupená JUDr. Tomášem Radolfem, advokátem,
sídlem U Sv. Rocha 57/3, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 2. 2025, č. j. 3459/25/5300-21443-711275,

takto:

Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.

Odůvodnění:

1. Žalobkyni byla celkem 12 dodatečnými platebními výměry Finančního úřadu pro Plzeňský kraj doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden až prosinec 2021 v celkové výši 2 843 378 Kč. Zároveň byl žalobkyni sdělen předpis penále z doměřené daně v celkové výši 568 681 Kč. Žalobkyně podala proti dodatečným platebním výměrům odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 2. 2025, č. j. 3459/25/5300-21443-711275 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), výroky I. až X. odvolání žalobkyně podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“), ve spojení se zákonem č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o DPH*“), zamítl a dodatečné platební výměry za období leden až říjen 2021 potvrdil. Výrokem XI. a XII. napadeného rozhodnutí žalovaný podle § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu ve spojení se zákonem o DPH změnil platební výměry za období listopad a prosinec 2021 tak, že zrušil povinnost žalobkyně uhradit za tyto období penále (v celkové výši 348 695 Kč), v ostatním platební výměry nezměnil.
2. Žalobkyně se žalobou ze dne 7. 4. 2025, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „*soud*“) dne 14. 5. 2025, domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a dodatečných platebních výměrů. Eventuelně navrhla, aby soud rozhodl tak, že se od stanovení povinnosti uhradit penále z daně doměřené dodatečnými platebními výměry upouští, a to v případě, že soud shledá žalobu důvodnou pouze v rozsahu žalobní námítky nezákonnosti stanovení penále z doměřené daně. Součástí žaloby byl i návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Soud jen pro úplnost uvádí, že žaloba byla podána dne 11. 4. 2025 ke Krajskému soudu v Brně, který jí usnesením ze dne 5. 5. 2025, č. j. 62 Af 8/2025-

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

60 (č. l. 61 soudního spisu Krajského soudu v Plzni), postoupil zdejšímu soudu. Podle § 73 odst. 4 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodne soud bez zbytečného odkladu; není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání.* Soud tak o návrhu rozhodl bez zbytečného odkladu, tedy ihned poté, co měl k dispozici vyjádření žalovaného. Nebylo však možné o návrhu rozhodnout do 30 od jeho podání, neboť tato lhůta skončila ještě předtím, než návrh, společně se soudním spisem, došel od Krajského soudu v Brně zdejšímu soudu.

3. Žalobkyně svůj návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnila takto: *„Ve smyslu ust. § 73 s. ř. s., žalobce žádá o přiznání odkladného účinku žaloby, neboť výkon rozhodnutí by pro žalobce znamenal zcela zjevně nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, přičemž přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“*
4. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 22. 5. 2025 navrhl, aby soud návrh zamítl. Žalobkyně konkrétně neuvedla, v čem by hrozící újma měla spočívat. Z toho důvodu tedy nebylo možné řádně posoudit oprávněnost jejího návrhu. Z judikatury správních soudů je přitom zřejmé, že žalobce je povinen vylíčit újmu, která mu výkonem napadeného rozhodnutí hrozí, přičemž musí být dostatečně konkrétní a podrobný. Nepostačuje, že žalobce pouze reprodukuje slova zákona, což činí žalobkyně v nynější věci. Žalobkyně tedy neunesla břemeno tvrzení, natož břemeno důkazní.
5. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*
6. Z citovaného zákonného ustanovení plynou dvě hmotněprávní podmínky přiznání odkladného účinku žalobě, a sice (i) že právní následky napadeného rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (ii) že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
7. Ve vztahu k první podmínce v obecné rovině platí, že je na žalobci, aby ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku specifikoval, v čem má jemu hrozící újma spočívat, a aby tvrzené skutečnosti náležitě doložil. Jen tak může soud posoudit, zda neprodleným výkonem nebo jinými právními následky správního rozhodnutí může žalobci skutečně vzniknout nepoměrně větší újma.
8. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 21. 1. 2021, č. j. 5 Azs 383/2020-24, shrnul ustálenou judikaturu k otázce procesních povinností žalobce v souvislosti s podaným návrhem na přiznání odkladného účinku následovně: *„Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, že povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (např. usnesení ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Od stěžovatele, který žádá o přiznání odkladného účinku, se tak především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma než jiným osobám, vysvětlení, v čem tato újma spočívá, a uvedení jejího rozsahu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s rozhodnutím krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Kromě výše uvedeného tíží stěžovatele též důkazní břemeno k uplatněným tvrzením. Unesení tohoto*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

důkazního břemene po stěžovateli vyžaduje, aby tvrzení, kterými odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložil (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015-50). Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, tedy má povinnost tvrzení a povinnost důkazní; je na něm, aby konkretizoval a osvědčil, jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011-74).“

9. V rozhodnutí ze dne 4. 1. 2018, č. j. 1 Afs 382/2017-38, Nejvyšší správní soud zdůraznil následující: „*Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.*“
10. K citované judikatuře soud doplňuje, že, byť byly uvedené závěry vysloveny Nejvyšším správním soudem v souvislosti s posouzením návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, dozajista se *mutatis mutandis* uplatní i pro případy posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.
11. Povinnost tvrzení (a povinnost důkazní) je naplněním projednací zásady, která stanoví, že je zásadně věcí účastníků řízení tvrdit skutečnosti a označit důkazy k prokázání jejich skutkových tvrzení. Nesplnění povinnosti tvrzení (a povinnosti důkazní) ohledně rozhodných skutečností má pravidelně za následek rozhodnutí, které vyzní nepříznivě pro účastníka řízení, který tuto povinnost nesplnil. Je tedy na žalobci, aby především o hrozící újmě předložil soudu dostatečně konkrétní tvrzení a také důkazy k prokázání svých tvrzení.
12. V nyní projednávané věci žalobkyně svůj návrh na přiznání odkladného účinku podané žalobě odůvodnila pouze reprodukcí zákonného ustanovení (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), což správně konstatoval žalovaný ve svém vyjádření. Žalobkyně uvedla, že by výkon napadeného rozhodnutí pro ni znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Žalobkyně již však nespécifikovala, v čem má hrozící újma spočívat. Lze tedy uzavřít, že žalobkyně neuvedla konkrétní tvrzení o vzniku reálné újmy. Zcela jistě pak ani nemohla osvědčit vznik takové újmy.
13. Z výše popsaných důvodů soud v případě žalobkyně nemá za prokázané (resp. ani osvědčené) naplnění podmínky hrozící újmy, která by byla závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická, a která by byla přímým důsledkem výkonu napadeného rozhodnutí či jiných jeho právních následků. Přitom nebyla-li v projednávané věci žalobkyní dostatečně tvrzena a doložena hrozba konkrétní újmy, která by byla závažná a reálná, pak soud nemohl ani poměřit takovouto případnou újmu s újmu jiných osob, která by mohla vzniknout přiznáním odkladného účinku, když v projednávané věci nelze *a priori* vznik újmy u jiných osob zcela vyloučit.

14. Je třeba mít také na paměti, že dle ustálené judikatury je přiznání odkladného účinku mimořádným prostředkem, jímž dochází k prolomení účinků pravomocného a vykonatelného rozhodnutí správního orgánu, tudíž je třeba k užívání tohoto instrumentu přistupovat velmi zdrženlivě (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 Afs 261/2018-28).
15. Navíc závěr, že v případě neprokázání hrozby konkrétní závažné a reálné újmy na straně žalobce má být návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut, je i ústavně konformní, jak se podává v usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. III. ÚS 1183/20, kterým byla odmítnuta ústavní stížnost směřující proti rozhodnutí krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku podané správní žalobě. Ústavní soud dovodil následující: „*V prvé řadě tak bylo třeba doložit existenci újmy, která by byla stěžovateli způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Jestliže takovouto újmu stěžovatel nedoložil, soud nemohl rozhodnout jinak, než jak učinil.*“ [tj. zamítl žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku – pozn. soudu].
16. Soud též přihlédl k názoru zastávanému v judikatuře Nejvyššího správního soudu, že k odložení daňové povinnosti slouží primárně prostředky daňového řádu. Nejvyšší správní soud totiž judikoval, že: „*Obtíže stěžovatele s plněním pravomocně uložené daňové povinnosti tak nemohou být samy o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a nemohou nabrazovat instrumenty, které ke zmírnění negativních dopadů daňové povinnosti zakotvují daňové předpisy (posečkáni s úhradou daně, rozložení daně do splátek apod.)*.“ (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 1 Afs 382/2017-38). Žalobkyně ani netvrdila ani nedoložila, že by se pokusila využít instrumenty, které ke zmírnění negativních dopadů daňové povinnosti zakotvují daňové předpisy, resp. že by s takovými instrumenty neuspěla, a tudíž že by byla odůvodněna potřeba zásahu soudu do vykonatelnosti pravomocného správního rozhodnutí, o němž (dokud není zrušeno) platí presumpce správnosti.
17. Neprokázání prvé ze dvou výše uvedených podmínek je plně dostačující pro to, aby soud odkladný účinek podané žalobě nepřiznal. Soud již proto nepřistupoval k posouzení otázky, zda by byla naplněna i druhá z podmínek, tedy zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
18. Lze tedy uzavřít, že žalobkyně neprokázala (resp. ani neosvědčila), že by jí výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí hrozila závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická újma, a proto soudu nezbylo, než návrh na přiznání odkladného účinku žalobě podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *a contrario* zamítnout.
19. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že nepřiznáním odkladného účinku v žádném případě nepředjímá své meritorní posouzení žaloby, ve kterém se bude zabývat přezkoumáním zákonnosti napadených rozhodnutí. V této fázi řízení se soud zabýval pouze otázkou naplnění podmínek na přiznání odkladného účinku žalobě podle § 73 odst. 2 s. ř. s.
20. O nákladech řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku soud nerozhodoval, když bude postupovat analogicky podle § 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s. a o případných nákladech vzniklých v této souvislosti rozhodne v rozhodnutí o věci samé.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Plzeň 30. května 2025

JUDr. Veronika Burianová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.